

Utassy József

Mosolyod iránt

Földek paplanát
már-már megemelinti
a moccanó mag.

Nézd a kétfejű
és nyolclábú kutyát, hé!
Megjött a tavasz.

Susztarbogarak
sütkéreznek a napon.
Lekapom a kalapom.

Cseresznyevirág.
Nekivágtam, neki én
mosolyod iránt!

Virradj rám

Piros az ég,
majd kicsattan,
páráll a föld,
szárad,

szelek
bő szoknyái után
kapkodnak
az ágak.

Énekek éneke:
tavasz,
virradj rám
nagy fényben,

és akard,
hogy asszony után
kiáltozzon
vérem!

Meghalni gyönyörű

Megjött a tavasz,
te meg elmentél,
barátom.

Fölhúztad a hétmérföldes csizmát,
nekivágtál a mindenség vadonának,

látlak lelki szemeim előtt:

csücsülsz a Plútón,
csöcsörészed a Múzsát,
pipálsz,
eregeted a füstkarikákat,

látod,
végül is igazad volt:
meghalni gyönyörű,
hess a fenébe bánat,

bevágtad magad mögött a fellegajtót,
csak úgy csörömpöltek a csillagok
utánad,

várt már,
toporgott,
tűkön állva toporgott az isten,
hogyan kinevezhessen:

a vers tábornokának.

A remény örtüze mellől

Úgy páráll a föld,
már-már Isten hiteget.
Áve, Kikelet!

Mese születésnapomról

Hol volt,
hol nem volt,
talán egy csillaghajtásnyira innen –

Álmaimban ma is visszafáj még
a szülőrés szorítása.

Tavasza van, suhogó, gyönyörű kikelet,
sárga híreket kiáltoz dombon az aranyeső,
pici rügyek, bimbók bombái robbannak,
és szinte velem együtt születnek meg a pöttöm,
ráncos arcú, csecsemő levelek.

Komoran, barnán
fölbúg a völgyben a vasgyár szirénája,
mert vasárnap is zabál a kohó,
falnak a kemencék.

Piros egek ejtőernyőjén hullong alá a Nap.

Apám a Kapcához címzett csehóban féldecizik,
ragyog, fizet fűnek-fának, rázzák a kezét,
és hátba veregetik jól a barátok.

Mi meg mamácskával melengetjük egymást,
dömöckölöm két kicsi öklömmel a mellét,
mohó vagyok,
világra éhes:

szájam szegletén kibuggyan,
alácsorog apró arcomon
az anyatej.